

Republica Moldova

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

DE RESPINGERE

a sesizării nr. 10a/2014

**pentru controlul constituționalității unei prevederi din
Legea nr. 96 din 21 mai 2010 pentru modificarea și completarea
articolului 4 din Regulamentul Parlamentului și interpretarea
articolului 41 alin. (2) din Constituție
(*constituirea fracțiunilor parlamentare*)**

CHIȘINĂU

2 aprilie 2014

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRACȚIUNILOR PARLAMENTARE

Curtea Constituțională, statuând în componența:

DI Alexandru TĂNASE, *președinte*,
DI Aurel BĂIEȘU,
DI Igor DOLEA,
DI Tudor PANȚÎRU,
DI Victor POPA, *judcători*,

cu participarea dlui Sergiu Stratan, *grefier*,

Având în vedere sesizarea depusă la 17 februarie 2014,
înregistrată la aceeași dată,
Examinând preliminar sesizarea menționată,
Având în vedere actele și lucrările dosarului,
Deliberând la 2 aprilie 2014 în ședință închisă,

Pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. La 17 februarie 2014, dnii Mihai Ghimpu, Valeriu Munteanu și dna Corina Fusu, deputați în Parlamentul Republicii Moldova, au adresat Curții Constituționale sesizarea pentru controlul constituționalității Legii nr. 96 din 21 mai 2010 în partea în care a fost abrogat alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului și privind interpretarea articolului 41 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

A. Motivele sesizării

2. Motivele sesizării, astfel cum au fost expuse de autori, pot fi rezumate după cum urmează.

3. La 21 mai 2010, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea nr. 96 pentru modificarea și completarea articolului 4 din Regulamentul Parlamentului.

4. Prin legea nominalizată, alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului a fost abrogat.

5. Articolul 4 alin. (4) din Regulamentul Parlamentului prevedea neadmiterea formării de noi fracțiuni parlamentare decât cele constituite în condițiile alin. (1) - (3) ale articolului respectiv.

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRAȚIUNILOR PARLAMENTARE

6. În opinia autorilor sesizării, abrogarea alineatului respectiv contravine articolelor 1, 2, 38, 41, 60, 61, 64, 85 și 98 din Constituție.

7. De asemenea, autorii sesizării au solicitat Curții Constituționale interpretarea prevederilor articolului 41 alin. (2) din Legea Supremă sub următoarele aspecte:

„1. Poate fi schimbată configurația politică a Parlamentului, stabilită după validarea alegerilor și atribuirea mandatelor de deputat, prin crearea unei fracțiuni parlamentare, care ar avea denumirea unui partid ce nu a obținut mandate în urma scrutinului electoral parlamentar, nu a participat la alegeri sau nu era înregistrat în calitate de partid politic la data desfășurării alegerilor?”

2. Poate fi schimbată denumirea unei fracțiuni parlamentare, creată de concurentul electoral, ce a acces în Parlament și care-i poartă denumirea, cu denumirea unui partid, ce nu a obținut mandate în urma scrutinului electoral parlamentar, nu a participat la alegeri sau nu era înregistrat în calitate de partid politic la data desfășurării alegerilor?”

B. Legislația pertinentă

8. Prevederile relevante ale Constituției (M.O., 1994, nr. 1) sunt următoarele:

Articolul 1 Statul Republica Moldova

„[...]”

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”

Articolul 2 Suveranitatea și puterea de stat

„(1) Suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție.

(2) Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului.”

Articolul 7 Constituția, Lege Supremă

„Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.”

Articolul 38 Dreptul de vot și dreptul de a fi ales

„(1) Voința poporului constituie baza puterii de stat. Această voință se exprimă prin alegeri libere, care au loc în mod periodic prin sufragiu universal, egal, direct, secret și liber exprimat.

[...]”

Articolul 41 Libertatea partidelor și a altor organizații social-politice

„(1) Cetățenii se pot asocia liber în partide și în alte organizații social-politice. Ele contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor și, în condițiile legii, participă la alegeri.

(2) Partidele și alte organizații social-politice sunt egale în fața legii.

(3) Statul asigură respectarea drepturilor și intereselor legitime ale partidelor și ale altor organizații social-politice.

(4) Partidele și alte organizații social-politice care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept, a suveranității și independenței, a integrității teritoriale a Republicii Moldova sunt neconstituționale.

(5) Asociațiile secrete sunt interzise.

(6) Activitatea partidelor constituite din cetățeni străini este interzisă.

(7) Funcțiile publice ai căror titulari nu pot face parte din partide se stabilesc prin lege organică.”

Articolul 60 Parlamentul, organ reprezentativ suprem și legislativ

„(1) Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova și unica autoritate legislativă a statului.

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRACȚIUNILOR PARLAMENTARE

[...].”

Articolul 64
Organizarea internă

„(1) Structura, organizarea și funcționarea Parlamentului se stabilesc prin regulamentul. Resursele financiare ale Parlamentului sunt prevăzute în bugetul aprobat de acesta.

[...].”

Articolul 68
Mandatul reprezentativ

„(1) În exercitarea mandatului, deputații sunt în serviciul poporului.

(2) Orice mandat imperativ este nul.”

Articolul 72
Categorii de legi

„(1) Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare.

[...]

(3) Prin lege organică se reglementează:

[...]

c) organizarea și funcționarea Parlamentului;

[...].”

9. Prevederile relevante ale Regulamentului Parlamentului, adoptat prin Legea nr. 797-XIII din 2 aprilie 1996 (M.O., 2007, nr. 50, art. 237), sunt următoarele:

Articolul 4
Constituirea fracțiunilor parlamentare

„(1) În vederea formării organelor de lucru și organizării activității Parlamentului, deputații constituie fracțiuni parlamentare alcătuite din cel puțin 5 deputați aleși în bază de liste ale concurenților electorali, precum și o singură fracțiune parlamentară cu aceeași componență numerică din deputați aleși în bază de liste ale concurenților electorali care nu au întrunit numărul necesar pentru a constitui o fracțiune parlamentară, din deputați independenți și/sau deputați neafiliați.

(2) Deputații aleși în bază de liste ale concurenților electorali care nu au întrunit numărul necesar pentru a constitui o fracțiune parlamentară, deputații independenți

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRACȚIUNILOR PARLAMENTARE

și deputații neafiliați se pot afilia altor fracțiuni parlamentare constituite potrivit alin.(1).

(3) Fracțiunile parlamentare se constituie în termen de 10 zile după constituirea legală a Parlamentului și funcționează în baza regulamentului propriu.

(5) Fracțiunile parlamentare își aleg organele de conducere sau conducătorii.

(6) Deputatul poate fi membru doar a unei fracțiuni.

(7) Deputatul poate părăsi fracțiunea. Fracțiunea poate exclude din rândurile sale unii membri.

(8) Deputatul care a părăsit fracțiunea sau a fost exclus din fracțiune poate, după o perioadă de 6 luni de la părăsirea fracțiunii sau de la excluderea sa din fracțiune, să se alăture la orice altă fracțiune.

(9) Președintele fiecărei fracțiuni parlamentare prezintă Parlamentului componența numerică și nominală a fracțiunilor.

(10) Președintele ședinței stabilește succesiunea luărilor de cuvânt în funcție de componența numerică a fracțiunilor parlamentare.

(11) Orice modificare intervenită în componența fracțiunii parlamentare se aduce la cunoștința Parlamentului în ședință plenară.

(12) Majoritate parlamentară este considerată fracțiunea sau coaliția fracțiunilor, anunțată prin declarație, care cuprinde mai mult de jumătate din deputații aleși.

(13) Opoziție parlamentară este considerată fracțiunea sau fracțiunile care nu fac parte din majoritatea parlamentară și care s-au declarat în opoziție față de aceasta.”

10. Prevederile relevante ale Legii nr. 294 – XVI din 21 decembrie 2007 privind partidele politice (M.O., 2008, nr. 42-44, art. 119) sunt următoarele:

Articolul 5

Susținerea de către stat a partidelor politice

„(1) În scopul favorizării exercitării calitative a actului de guvernare, statul sprijină dezvoltarea partidelor politice. În acest scop, prin prezenta lege și prin alte acte normative, se instituie mecanisme juridice de funcționare a partidelor politice și a structurilor lor, precum și de finanțare a partidelor și structurilor acestora din surse private și din bugetul de stat.

(2) Discriminarea partidelor politice la acordarea sprijinului din partea statului nu se admite.

(3) Susținerea partidelor politice de către stat se realizează doar în baza legii.”

Articolul 16

Drepturile partidelor politice

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRACȚIUNILOR PARLAMENTARE

„(1) Toate partidele au drepturi egale de participare la alegerea Parlamentului și a autorităților administrației publice locale.

(2) În perioada campaniilor electorale, tuturor partidelor politice care participă la campania electorală și candidaților acestora la funcții electivă li se acordă gratuit și în condiții de echitate, în modul stabilit de lege, timp de antenă la posturile publice de radio și televiziune.

(3) Partidele politice au dreptul de a desfășura mitinguri, demonstrații, orice alte întruniri în modul stabilit de lege.”

ÎN DREPT

A. Argumentele autorilor sesizării

11. Autorii sesizării menționează că activitatea partidelor politice și a altor formațiuni angajate în campania electorală nu se încheie odată cu finalizarea alegerilor parlamentare, ci în cadrul Parlamentului, prin formarea grupurilor politice (fracțiunilor parlamentare), alcătuite, de regulă, din parlamentari care aparțin aceleiași formațiuni, scopul lor fiind de a traduce în viață linia politică a partidului.

12. Autorii sesizării relevă că permisiunea trecerii de la un grup parlamentar la altul nu reprezintă o simplă modificare de opinie politică, ci o puternică distorsionare a configurației politice a Parlamentului, ceea ce vine în contradicție cu voința corpului electoral. De asemenea, principiile constituționale care consacră libertatea de conștiință și dreptul de asociere nu sunt aplicabile în speță, deoarece ele privesc cetățenii în general, și nu pe cei care au devenit parlamentari, iar trecerea de la un grup parlamentar la altul constituie o alternativă contrară mandatului reprezentativ, în virtutea căruia parlamentarii se află în serviciul poporului, și deci o alternativă nepermisă de Constituție.

13. În opinia autorilor sesizării, abrogarea alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului constituie o abordare eronată a legiuitorului și este contrară prevederilor constituționale, ce conferă Parlamentului o configurație politică intrinsecă, reieșind din rolul și importanța concurențelor electorale, la caz al partidelor politice, care prin natura și rolul acestora sunt factori determinanți în realizarea liberei expresii de voință a corpului electoral, exponent al suveranității naționale, menit să exercite puterea legislativă, reieșind din faptul că numai voința poporului constituie baza puterii de stat.

14. De asemenea, autorii sesizării consideră că prin excluderea dispozițiilor alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului s-a distrus continuitatea procesului succesiv de asigurare a funcționalității forului

legislativ, întrucât, prin prisma actelor legislative de transpunere în viață a dispozițiilor constituționale, urmează să se asigure caracterul neîntrerupt al vieții politice și al configurației politice a Parlamentului, format în urma scrutinului.

15. Totodată, autorii sesizării menționează că schimbarea denumirii fracțiunii parlamentare, ce reprezintă denumirea unui partid politic ce a acces în Parlament, inclusiv a listelor de candidați supleanți, este posibilă numai prin schimbarea denumirii partidului în condițiile Legii nr. 294 din 21 decembrie 2007 privind partidele politice și ale altor acte normative în domeniu.

B. Aprecierea Curții

16. Curtea reține că, în temeiul articolului 135 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Constituție, articolului 4 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și articolului 4 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Codul Jurisdicției Constituționale, controlul constituționalității legilor adoptate de Parlament și interpretarea Constituției ține de competența Curții Constituționale.

17. Curtea atestă faptul că deputatul în Parlament este abilitat cu dreptul de a sesiza Curtea Constituțională, în conformitate cu articolele 25 lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și 38 alin. (1) lit. g) din Codul Jurisdicției Constituționale.

18. Curtea reține că sesizarea vizează controlul constituționalității prevederilor Legii nr. 96 din 21 mai 2010, în partea în care a fost abrogat alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului, și interpretarea articolului 41 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

19. În Hotărârea nr. 4 din 22 aprilie 2013, Curtea a menționat:

„31. [...] în temeiul articolului 6 alin. (2) din Codul jurisdicției constituționale, [...] solicitarea privind controlul constituționalității absoarbe solicitarea de interpretare a normelor constituționale.”

20. Cu referire la pretinsa încălcare a articolelor 1, 2, 38 alin. (1), 41, 60 alin. (1), 61 alin. (1), 64 alin. (3), 85 alin. (1) și 98 alin. (1) din Constituție prin abrogarea alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului, Curtea reține următoarele.

21. Curtea menționează că prerogativa care i-a fost acordată prin articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție presupune stabilirea corelației dintre normele contestate și textul Constituției, ținând cont de principiul supremației acesteia.

22. Astfel, cu referire la invocarea articolelor 1, 2, 38 alin. (1), 41, 60 alin. (1), 61 alin. (1) din Constituție, Curtea atrage atenția asupra faptului

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRAȚIUNILOR PARLAMENTARE

că autorii sesizării nu au motivat incidența normelor constituționale invocate asupra prevederii contestate. Or, autorii sesizării s-au limitat doar la descrierea normelor constituționale, fără a indica în ce mod prevederea contestată ar depăși spectrul constituțional al imperativelor Legii Supreme.

23. De asemenea, normele constituționale de la articolele 64 alin. (3), 85 alin. (1) și 98 alin. (1), invocate de către autorii sesizării, statuează consultarea fracțiunilor parlamentare în anumite situații, și nu reglementează modul de constituire, funcționare și încetare a acestor entități.

24. Curtea reține că, potrivit prevederilor alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului, abrogate prin Legea nr. 96 din 21 mai 2010, nu se admitea formarea de noi fracțiuni, decât cele constituite în condițiile alin.(1) - (3) ale aceluiași articol.

25. Curtea menționează că, în conformitate cu art. 4 alin. (1) din Regulamentul Parlamentului, în vederea formării organelor de lucru și organizării activității Parlamentului, deputații constituie fracțiuni parlamentare alcătuite din cel puțin 5 deputați aleși în bază de liste ale concurenților electorali, precum și o singură fracțiune parlamentară cu aceeași componență numerică din deputați aleși în bază de liste ale concurenților electorali care nu au întrunit numărul necesar pentru a constitui o fracțiune parlamentară, din deputați independenți și/sau deputați neafiliați. De asemenea, alin. (2) al aceluiași articol prevede că deputații aleși în bază de liste ale concurenților electorali care nu au întrunit numărul necesar pentru a constitui o fracțiune parlamentară, deputații independenți și deputații neafiliați se pot afilia altor fracțiuni parlamentare constituite potrivit alin. (1). Fracțiunile parlamentare se constituie în termen de 10 zile după constituirea legală a Parlamentului și funcționează în baza regulamentului propriu (alin. (3)).

26. Potrivit alin. (7) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului, deputatul poate părăsi fracțiunea, iar ultima poate exclude din rândurile sale unii membri. În acest sens, conform alin. (8), deputatul care a părăsit fracțiunea sau a fost exclus din fracțiune poate, după o perioadă de 6 luni de la părăsirea fracțiunii sau de la excluderea sa din fracțiune, să se alăture la orice altă fracțiune.

27. De asemenea, art. 5 alin. (1) din Regulamentul Parlamentului relevă că fracțiunea își încetează existența dacă numărul membrilor ei este mai mic de 5 sau dacă fracțiunea înaintează o rezoluție în acest sens, iar potrivit alin. (3), aceasta poate să nu-și înceteze existența în cazul în care numărul membrilor ei este mai mic de 5, dacă deputatul al cărui mandat a fost validat imediat după micșorarea componenței fracțiunii, în

termen de 10 zile de la validarea mandatului, a devenit membru al acestei fracțiuni.

28. Analizând prevederile enunțate *supra*, Curtea relevă că Parlamentul, prin propriul regulament, a reglementat mecanismul constituirii fracțiunilor parlamentare.

29. În același timp, Curtea reține că normele constituționale nu reglementează procedura de constituire, funcționare și încetare a fracțiunilor parlamentare, aceasta, în virtutea dreptului la autonomie regulamentară, rămânând la discreția Parlamentului.

30. Totodată, Constituția, deși nu reglementează instituția fracțiunilor parlamentare, într-un șir de articole face referință la entități ce urmează a fi consultate în procesul luării deciziilor de către anumiți subiecți constituționali.

31. Astfel, potrivit art. 64 alin. (3) din Legea Supremă, vicepreședinții [Parlamentului] se aleg la propunerea Președintelui Parlamentului, cu consultarea fracțiunilor parlamentare, iar conform art. 85 alin. (1), în cazul imposibilității formării Guvernului sau al blocării procedurii de adoptare a legilor timp de 3 luni, Președintele Republicii Moldova, după consultarea fracțiunilor parlamentare, poate să dizolve Parlamentul. De asemenea, art. 98 alin. (1) relevă că, după consultarea fracțiunilor parlamentare, Președintele Republicii Moldova desemnează un candidat pentru funcția de Prim-ministru.

32. În lipsa reglementărilor constituționale de constituire și încetare a fracțiunilor parlamentare, dispozițiile art. 4 alin. (4) din Regulamentul Parlamentului, abrogate prin Legea nr. 96 din 21 mai 2010, urmează a fi analizate prin prisma dispozițiilor constituționale referitoare la statutul deputatului, din punct de vedere al raporturilor dintre acesta și fracțiunea parlamentară sau partidul al cărui membru este.

33. Curtea reține că articolul 68 din Legea Fundamentală stabilește imperativele mandatului parlamentar, și anume că, „în exercitarea mandatului, deputații sunt în serviciul poporului” și „orice mandat imperativ este nul”. Acest articol valorifică fără limite mandatul reprezentativ și constituie punctul de plecare în explicarea raporturilor constituționale dintre deputat și alegătorii săi, partidul politic care l-a propulsat.

34. Întru interpretarea acestor dispoziții constituționale, Curtea, prin Hotărârea nr. 8 din 19 iunie 2012, a statuat:

„34. În viziunea Curții, mandatul de parlamentar exprimă relația parlamentarului cu întregul popor, în serviciul căruia este, nu numai cu alegătorii care l-au votat, deși aceștia beneficiază de prezența parlamentarului în virtutea obligației sale de a ține legătura cu alegătorii. Astfel, sintagma „a fi în serviciul poporului” de la articolul 68 alin. (1) din Constituție înseamnă că, din momentul alegerii și până la

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRACȚIUNILOR PARLAMENTARE

încetarea mandatului, fiecare deputat devine reprezentantul poporului în integralitatea sa și are drept misiune să servească interesului comun, cel al poporului, și nu doar partidului din care provine. [...]

35. În definierea acestor interese, opțiunea parlamentarului este liberă, chiar dacă el face parte dintr-un partid pe care îl reprezintă în Parlament. În conformitate cu articolul 2 alin. (2) din Constituție, nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. În acest sens, principiile fundamentale ale statului de drept trebuie respectate cu sfințenie pentru a se evita obstaculă tentația pe care ar putea-o avea unul sau mai multe partide politice, devenite majoritare în Parlament, de a-și transforma “aleșii” în “activiști ai partidului” sau structurile administrației publice centrale sau locale în “organe de partid”, centrale sau locale.

[...]

43. Astfel, deoarece nu sunt reprezentanții unei fracțiuni a populației, parlamentarii nu pot fi apărătorii unor interese particulare, ei sunt absolut liberi în exercitarea mandatului lor și nu au obligația de a îndeplini angajamentele pe care și le-ar fi putut asuma înaintea alegerii sau eventualele instrucțiuni din partea alegătorilor formulate pe parcursul mandatului. Aleșii nu au obligația legală să-și susțină partidul sau deciziile grupului lor în cadrul Parlamentului. Mai mult, în cazul în care deputatul, prin comportamentul său, provoacă daune acestuia, partidul sau grupul din care face parte poate să-l excludă, însă această excludere nu antrenează pierderea mandatului parlamentar. Aceasta, în mod evident, nu împiedică deputatul ca, odată ales, să își onoreze angajamentele și să se conformeze disciplinei de vot a grupului parlamentar din care face parte.

[...]

47. Aceste caracteristici conferă deputatului un regim special de protecție împotriva presiunilor alegătorilor și ale partidului cu sprijinul căruia a intrat în Parlament. [...]

35. Comisia de la Veneția, în Raportul nr. CDL-AD(2009)027 privind mandatul imperativ și practicile similare, a menționat:

„[...] Comisia de la Veneția nu a încetat de a susține că pierderea calității de reprezentant, din cauza schimbării afiliației politice este contrară principiului mandatului liber și independent. Cu toate că scopul urmărit prin acest tip de măsuri poate fi considerat ca fiind oarecum justificat, principiul constituțional fundamental care interzice mandatul imperativ sau alte practici similare vizând privarea unui reprezentant de mandatul său, trebuie să prevaleze ca o piatră de temelie a constituționalismului democratic european.”

36. În contextul celor expuse, Curtea subliniază că, în virtutea mandatului reprezentativ, deputatul, odată intrat în exercițiul mandatului, nu mai are obligația legală de a-și susține partidul sau deciziile fracțiunii sale în cadrul forului legislativ.

37. Astfel, prin prisma principiilor constituționale care resping orice formă de mandat imperativ, deputatului nu-i este interzisă schimbarea opțiunii politice.

38. Totodată, raportând normele constituționale la obiectul sesizării, Curtea reiterează că o prevedere legală poate constitui obiect al jurisdicției constituționale doar în cazul în care se atestă o legătură indisolubilă de conținut între prevederile contestate și normele Legii Supreme.

39. În context, Curtea atestă lipsa legăturii cauzale între normele constituționale enunțate și contestarea abrogării alin. (4) al art. 4 din Regulamentul Parlamentului, prin care se interzicea formarea de noi fracțiuni parlamentare decât cele constituite în condițiile alin. (1) - (3) din art. 4.

40. În același timp, Curtea menționează că, analizând conținutul art. 4 alin. (4) din Regulamentul Parlamentului, acesta în esență cuprindea o normă care generaliza prevederile alineatelor (1)-(3), neconținând consecințe juridice noi, altele decât cele menționate în alineatele anterioare.

41. Mai mult decât atât, norma abrogată, dar și reglementările existente, nu reglementează denumirea fracțiunilor.

42. Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea atestă faptul că nu este competentă *ratione materiae* să se pronunțe asupra oportunității abrogării de către legiuitor a art. 4 alin. (4) din Regulamentul Parlamentului.

43. Suplimentar, în partea ce ține de interpretarea articolului 41 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că prevederile acestuia consfințesc egalitatea partidelor și a altor organizații social-politice în fața legii.

44. În același timp, Curtea observă că din conținutul sesizării se desprinde și cerința de interpretare a art. 41 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „statul asigură respectarea drepturilor și intereselor legitime ale partidelor și ale altor organizații social-politice”.

45. În acest sens, Curtea menționează că, în mai multe hotărâri ale sale, a relevat că scopul oricărei interpretări a normelor constituționale este de a asigura unitatea și înțelegerea corectă a conținutului și sensului lor autentic. **Necesitatea interpretării trebuie să fie confirmată prin esența problemei de drept rezultată din caracterul neuniform al dispozițiilor constituționale.**

46. Astfel, având în vedere importanța interpretării dispozițiilor constituționale, Curtea Constituțională tratează sesizările de acest caracter cu o exigență deosebită. Acestea **pot fi acceptate pentru examinare în fond doar în cazul în care dispoziția constituțională, a cărei interpretare se solicită, este incertă, ambiguă sau incompletă.**

DECIZIE DE RESPINGERE A SESIZĂRII NR. 10A/2014 DIN 17 FEBRUARIE 2014
PRIVIND CONSTITUIREA FRAȚIUNILOR PARLAMENTARE

47. În acest sens, Curtea constată că întrebările formulate de autorii sesizării vizează modul de creare a unei fracțiuni parlamentare, purtând denumirea unui partid extraparlamentar, **acestea nefiind în corelare cu conținutul prevederilor constituționale a căror interpretare se solicită.**

48. Curtea reține că normele constituționale ale articolului 41 alin. (2) - (3) din Constituție sunt dezvoltate de legea-cadru în domeniu, și anume Legea nr. 294-XVI din 21 decembrie 2007 privind partidele politice.

49. Concluzionând, Curtea constată că dispozițiile constituționale a căror interpretare se solicită nu conțin ambiguități, imprecizii sau neclarități, fiind expuse și detaliate de cadrul legislativ subsecvent, iar prin conținut nu pot fi raportate la obiectul sesizării.

Din aceste motive, în temeiul articolelor 24 alin. (1), 26 alin. (1), 31 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, articolelor 6 alin. (1) și alin. (2), 39 alin. (2), 61 alin. (3) și 64 din Codul jurisdicției constituționale, Curtea Constituțională

DECIDE:

1. *Se respinge* sesizarea pentru controlul constituționalității Legii nr. 96 din 21 mai 2010 pentru modificarea și completarea articolului 4 din Regulamentul Parlamentului, în partea abrogării alineatului (4), și interpretarea articolului 41 alineatul (2) din Constituția Republicii Moldova.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă nici unei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte

Alexandru TĂNASE

Chișinău, 2 aprilie 2014
DCC nr. 6
Dosarul nr. 10a/2014